

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
6.Bhar.384/2012/4.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, 2013. június 7. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

v é g z é s t :

Az önbíráskodás büntette miatt **I.rendű vádlott és társa** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság mint másodfokú bíróság 2012. szeptember 11. napján kihirdetett 24.Bf.XVIII.6266/2012/3. számú ítéletét I.rendű vádlott és II. r. vádlottak tekintetében **helybenhagyja.**

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság a 2011. szeptember 16. napján kihirdetett 8.B.XVIII.302/2010/11. számú ítéletével I. r. és II. r. vádlottakat az ellenük önbíráskodás büntette miatt emelt vád alól felmentette.

A tárgyaláson az ügyész 3 napi gondolkodási időt tartott fenn, majd a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentett be a vádlottak terhére, bűnösség megállapítása és felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabása érdekében. Vádlottak és közös védőjük a kihirdetett ítéletet tudomásul vették.

A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság a 2012. szeptember 11. napján kihirdetett 24.Bf.XVIII.6266/2012/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és az I. és II. r. vádlottakat bűnösnek mondta ki a Btk. 273. § (1) bekezdésébe ütköző társtettesként elkövetett önbíráskodás büntetében. Ezért az I. r. vádlottat 400 napi tétel, napi tételenként 250 forint, összesen 100.000 forint, a II. r. vádlottat 300 napi tétel, napi tételenként 250 forint, összesen 75.000 forint pénzbüntetésre ítélte. Mindkét vádlott vonatkozásában rendelkezett a pénzbüntetés meg nem fizetése esetére annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

A nyilvános ülésen jelenlévő védő mindkét védelem tekintetében fellebbezést jelentett be felmentés érdekében. Az I. és II. r. vádlottak a részükre kézbesített ítéletekkel szemben a törvényes határidőn belül fellebbezést jelentettek be irányának megjelölése nélkül.

Az ügyész a részére kézbesített ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.1148/2012/1. számú átiratában indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét hagyja helyben.

A harmadfokú nyilvános ülésen a védő indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság a másodfokú bíróság ítéletét változtassa meg, és védenceit az ellenük emelt vád alól mentse fel. Kifejtette azon álláspontját, hogy csupán heves üzleti vitáról volt szó. Az ok-okozati vagy eszköz-cél viszony nem áll fenn, amit az adott tényállás megkíván, illetve az alkalmazott és a tényállásban megállapított erőszak szintje sem éri el azt a szintet, hogy az adott bűncselekményt meg lehetne állapítani. A BH1998/61. számú eseti döntésben foglaltakra hivatkozva indítványozta a felmentést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a harmadfokú nyilvános ülésen eljáró képviselője az írásban benyújtott indítványát fenntartotta. Utalt arra, hogy az adott bűncselekménynél nem minősített erőszakra van szükség és az adott esetben pont olyan szintű erőszak került kifejtésre, ami szükséges volt a tényállás megvalósításához, konkrétan éppen szükséges volt ahhoz, hogy az összepakolt árukat a vádlottak el tudják vinni az üzletből. Erre figyelemmel helybenhagyást indítványozott.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet, valamint az azt megelőző első- és másodfokú eljárást bírálta felül a bejelentett fellebbezések folytán.

Ennek során megállapította az eljárással kapcsolatban, hogy mind az elsőfokú bíróság, mind a másodfokú bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta és ugyanazon tényállás alapján jutottak eltérő döntésre.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás során arra a megállapításra jutott, hogy nem fogadható el teljes egészében sem a vádlottak, sem a sértett ellentmondásos nyilatkozatai és a tényállást egy objektívnek tekinthető szemlélő tanú vallomására alapozta. Arról számolt be, hogy dulakodás volt a vádlottak és a sértett között, és arról, hogy az ajtót elálló sértettet a csomagot kivinni akaró I. r. vádlott - csomagot akart kivinni a II. r. vádlott is - ellökte az ajtóból és ennek folytán valósulhatott meg, hogy az általuk jogosnak tartott vagyoni igényüket ki tudták elégíteni. Mindezek alapján helyesen állapította meg a másodfokú bíróság, hogy a tényállás megalapozott és azt elfogadta a felülbírálat alapjául.

Megállapítható, hogy az irányadó tényállás alapján a másodfokú bíróság okszerűen vont le következtetést a vádlottak bűnösségére és helyes a cselekmény jogi minősítése is.

A másodfokú bíróság kitért arra, - az ügyészi állásponttal egyetértve -, hogy pont olyan szintű erőszak került kifejtésre, amelyre az adott esetben szükség volt. Ezzel kapcsolatban a harmadfokú bíróság hivatkozik a BH1983/177. számú eseti döntésben foglaltakra, mely kifejezetten az adott bűncselekménynél a szükséges erőszak szintjével foglalkozik. Nem teljesen azonos tényállás alapján fejtette ki a Legfelsőbb Bíróság, hogy az önbíráskodás törvényi tényállását még az a fajta erőszak is megvalósítja, amely nem közvetlenül személy ellen irányul, hanem valamely tárgyról tevődik át személyre. Nyilvánvaló, hogy a harmadfokú bíróság által vizsgált konkrét esetben az erőszaknak a szintje ezen túlmegy, hiszen egy direkt, személyre irányuló erőszak került kifejtésre az I.r. vádlott részéről. Többre nem is volt szükség az adott esetben, mert ez is elegendő volt ahhoz, hogy megvalósuljon az adott bűncselekmény. A sértett kényszerítve volt, nem tudta kifejtetni azt a magatartást amit tanúsítani akart és kénytelen volt tűrni, hogy a jogosnak vélt vagyoni igényt az I. és II. r. vádlottak kielégítették.

A védői érveléssel kapcsolatban utalni kell arra, hogy az adott napon, amikor a történeti tényállás megvalósult, konkrét megállapodás nem volt a vádlottak és a sértett között. A beszámítással történő vásárlás egy korábbi időpontban történt. A tényállás szerinti időben ebben nem tudtak megállapodni, tehát nem helyes az a hivatkozás, hogy az érintettek megállapodtak valamiben és néhány perccel később ettől elállt a sértett.

Nem tévedett a másodfokú bíróság, amikor az I. és II. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett önbíráskodás büntetében megállapította. Kétségtelen, hogy magát az erőszakot, az ellökést az I. r. vádlott valósította meg, viszont ketten vitték el a mindkettőjük által összezsomagolt árukat, tehát egymás tevékenységéről tudva, közösen cselekedtek.

A másodfokú bíróság ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során értékelt körülményeket. Nem tévedett mikor az erőszak enyhébb fokára és a bekövetkezett időmúlásra figyelemmel lehetőséget látott a vádlottakkal szemben enyhítő rendelkezés alkalmazására. A harmadfokú bíróság az enyhítő körülményeket kiegészíti még a sértetti magatartásra történő utalással, hiszen a sértett hosszú időn át hitegette a vádlottakat a tartozás kiegyenlítése tekintetében.

A Fővárosi Törvényszék a belső arányokra is figyelemmel, a cselekmény tárgyi súlyához igazodva állapította meg a pénzbüntetés tekintetében a napi tételek számát, míg a napi tétel összege a vádlottak esetében tükrözi a személyi, vagyoni és jövedelmi viszonyokat. A kiszabott pénzbüntetés az I.r. és II.r. vádlott esetében megfelelően szolgálja a Btk.37.§-ában írt büntetési célokat.

A másodfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a Fővárosi Ítéletábra - helyes indokai alapján - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéletábra végzése a Be.397.§-án alapszik.

Budapest, 2013. június 7. napján

. Mészáros László sk.

a tanács elnöke

. Ifkovics Béla s.k.

előadó bíró

. Török Zsolt s.k.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 24.Bf.XVIII.6266/2012/3. számú ítélete I. r. és II. r. vádlottak tekintetében a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2013. június 7. napján

Dr. Mészáros László s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: